

PAVEL CODITA

„Schela petroliferă Berca”

IN LUMINA IDEILOI LUI MARX SI ENGELS

Marx și Engels au pus bazele unei prime viziuni consecvente științifice a istoriei literaturii universale, pe baza materialismului istoric. Literatură, reflectând în mod concret oriundurile sociale și forțele sociale în luptă, evoluează istoric, odată cu societatea însăși. În cele mai importante lucrări de economie politică, de istorie și de filozofie, Marx și Engels abordau fenomenul literar tocmai ca pe un reflex semnificativ al structurilor sociale și luptelor de clasă ale a lungii istorii. De la oglindirea homerice a societății antice grecești pînă la contemporana literatură a contradicțiilor antagonice din societatea capitalistă, Marx și Engels urmăreau opera scriitorilor ca pe o creație necesară a epocii, determinată concret istoric.

Caracterul social și de clasă al literaturii și hotărâtor pentru înțelegerea istoriei literare și pentru orice dezbateri în legătură cu literatura. Cîntă sau se face că uită acest caracter fundamental cade, inevitabil, în plasa idealismului și metafizicii, care privește literatura ca fenomen supra-social, ca trăsături eterne, străine de sarcinile sale majore în lupta de clasă.

Premisa esențială a literaturii viltore, socialiste, Marx și Engels o vedeau în caracterul ei revoluționar, de clasă. Dacă în discuțiile noastre asupra scriitorilor realismului socialist uităm de această premisă marxistă, nimic nu ne mai poate opri din luncășul pe panta tuturor confuziilor, a revizionismului. Literatura noastră nu poate înceta nici o clipă să exprime lupta unei clase împotriva alteia, bătăi a clasei muncitoare revoluționare, constructoare a socialismului, împotriva clasei burghize reacționare, contrarevoluționare, dușmană a socialismului.

Semnificativ este, în această privință, atitudinea adoptată de un articol publicat în ziarul iugoslav „Politika”, care încearcă să calomnieze literatura sovietică și realismul socialist „cu Marx și Engels în mîna...”

Cîteva citate trunchiate sau desprinse din context și cîteva referințe vagi sînt utilizate de autorul iugoslav pentru a ataca realismul socialist și literatura sovietică. Fără jenă și fără scrupule științifice, „Politika” își închipuie că poate lăsa cu un pseudo-marxism în arde ce înfrunchează suprem conceptiile și năzuințele întemeietorilor marxismului. Pretinzîndu-se marxist, autorul iugoslav opune orientării principale a literaturii realist-socialiste o orientare confuză, care nu afirmă alt- ceva decît intenția calomniei realităților socialiste și dorința de a oleri drept model literatura burghieză, luată în bloc.

Articolul recunoaște, mai întii, într-o frază generală, că în scrierile lui Marx și Engels „ar putea fi căutat și germele artei noi socialiste care pune în centrul preocupărilor sale această misiune răzvrătitoare revoluționară a proletariatului”. Dar hotărâtoare

ar fi fost precizarea concretă a acestei „misiuni răzvrătitoare revoluționare” care nu poate fi decît înțelegerea, marxist-leninistă, decît ca o luptă a proletariatului revoluționar și constructor al socialismului împotriva burgheziei, nu ca o mic-burgheză răzvrătire haotă, fără țel precis, fără sens distructiv și constructiv. Autorul iugoslav însă consideră suficientă constatarea că „metoda lor (a lui Marx și Engels — n.n.) este” etică presupune întotdeauna atitudinea critică a unei opere de artă față de realitate”. Ce înseamnă aceasta? De pe ce poziții împotriva cui? Cu ce scop?

Marxiștii adevărați nu stabilesc niciodată o astfel de aserție generală, fără concretizarea istorică a momentului respectiv. Fără precizarea pozițiilor de clasă, fără delimitarea propriei poziții de aceea a dușmanului, fără conștința obiectivului ataca în anumele scopuri, „Realitatea” nu este o abstracție. Marx și Engels susțineau necesitatea atitudinii critice a operei de artă față de „realitatea” în general, ci față de realitatea concret istorică a societății capitaliste, a cărei răsturnare constituia primul obiectiv al clasei muncitoare mobilizate în lupta revoluționară. În această atitudine critică față de societatea capitaliste este o condiție a artei autentice, aceasta se distinge de un abstract imperativ categoric al criticii, ci faptul că autenticitatea imaginii realiste implică condamnarea inevitabilă a burgheziei în perspectiva istorică, conform adevărului obiectiv.

Literatura sovietică, realist-socialistă, este realizarea cea mai înaltă a previiziunilor lui Marx și Engels în privința artei viltore.

Marxismul arăta că, în condițiile capitalismului, critica revoluționară înfruntată de literatură urmărește răsturnarea bazelor sociale și societății exploatare și nu mărunte reforme ce mențin această societate. Literatura societății socialiste își schimbă, evident, funcția critică. Ea nu mai urmărește răsturnarea bazelor societății în cadrul căreia a creat, ci, dimpotrivă, consolidarea lor. Bineînțeles, și înainte de această fază proletariatul revoluționar depășește etapa negării, afirmînd cu putere noile valori, ale sale și ale aliaților săi, iar în noua fază păstrează caracterul critic, afirmînd și eliminînd treptat, din noua viață, elementele vechiului, ale capitalismului, din toate sferile — economice, sociale, spirituale, atletice.

În acest moment istoric, Engels vede că este suficient realismul critic, lucid

în demasca, deși limitat în înțelegerea perspectivei revoluționare, a societății istorice. El explică astfel, că în condițiile actuale (1896—n.n.) romanul se adresează cu precădere cititorului din cercurile burghize, deci nu celor care aparțin direct nouă. În aceste condiții, Engels arăta just că romanul cu tendințe își îndeplinește menirea „cînd, prin descrierea fidelă a situației reale, destramă păienjenii iluziilor convenționale dominante, zdruncină optimismul lumii burghize, face inevitabilă îndoiala în ceea ce privește valabilitatea vestică a situației existente, chiar fără a oleri direct o soluție, ba, după împrejurări, unora chiar fără a lua măsură atitudine în mod net”.

Oricum mînt împede, chiar fără cîntă de educație marxistă a gândirii, înțelegere că situația analizată de Engels la un moment dat, devine alta cînd se schimbă condițiile respective. În condițiile noi, Lenin, marele învîțător al proletariatului, continuînd oarecum pe Marx și Engels va arăta, pe linia întemeietorilor, cînt străini sînt de revoluție cei ce „nu cunosc alt realism decît cel viltor”, cel ce „habar n-au de dialectica revoluționară a realismului marxist”.

„Acest realism marxist, care vede realitatea în transformarea revoluționară și arăta puternica perspectivă revoluționară de pe pozițiile proletariatului de luptă și construcție socialistă — acesta este realismul socialist promovat în istoria literaturii noastre de către literatura socialistă revoluționară”.

Articolul amintit din „Politika”, pentru a conștința caracterul esențial și realismului socialist, trunchiază citatul din Engels, omițînd amănunțirea condițiilor concrete în care se manifestă romanul socialist cu tendințe și omițînd la sfîrșit că „scriitorul nu este obligat să oleri cititorului de-a gata rezolvarea istorică pe care o va da cititorul conflictelor sociale descrise de el”. Dar trunchierea unui citat nu e o metodă convingătoare și deci nu „clarifică” cel mai bine problema realismului socialist, cum i se pare autorului iugoslav.

O contribuție la clarificare n-o poate aduce decît studierea cîntă și profunză a textelor marxist-leniniste, înțelese în spiritul lor științific. Realismul socialist, născut din necesitățile artei epocii socialiste, își află pentru a asemenea studiere fundamentarea sa teoretică esențială.

Dacă poziția revoluționară a clasei muncitoare este prima condiție a unei arte socialiste, astfel cum o prezintă zău Marx și Engels, alți îndoiți de întemeietorilor marxismului prezintă mai departe metoda de creație a scriitorilor socialisti, astfel cum s-a închipuit-o în epoca noastră literatura realist-socialistă.

Că metoda de creație preconizată de întemeietorii marxismului este realistă, nu mai încapă discuție. Marx și Engels vedeau realismul ca pe o condiție a reflectării veridice a realității, înfrunțînd funcția gnoseologică a artei. În acest sens și studiul evoluției literaturii indicînd drumul unei istorii a literaturii ca o istorie a dezvoltării realismului de la cel mijlociu al epocii antice pînă la cel critic și istoric din epoca burghieză. În cetebra scrierore către Alina Kautski, Engels a sugerat și perspectiva de dezvoltare a realismului în epoca triumfului crescînd al clasei muncitoare. În acea scrierore, Engels, după ce delinea realismul, discuta problema tendințozității artei, desigur pe linia marxismului consecvent, adică în funcție de condițiile concret-istorice ale societății.

În acest moment istoric, Engels vede că este suficient realismul critic, lucid

Savin Bratu
(Continuare în pag. 6)

„Șantierul Bicar”

Cronica LITERARA

„Porțile de aur” — versuri de Al. Andrișoiu

nt-o cronică apărută recent în „Scnteia”, Mihail Petrovici sublinia dubla importanță a volumului, care exprima dragostea noastră pentru Marea Revoluție Socialistă, fiind în același timp o poziție activă în lupta împotriva poeziei atemporale, apoli-

rice, care și mai găsește încă loc prin presa literară. Al. Andrișoiu e un poet deosebit de fecund. Pornind de la o poezie benicliană, trecînd prin diferite experiențe, printre care cea mai plină de consecințe a fost aceea argheziană, Andrișoiu s-a apropiat de maniera sa poetică, izbutind în lirismul obiectiv. El scrie „cîntec”, cuceritoare prin simplitatea lor melodioasă, care transmit o emoție transparentă. Poetul încează în alb și negru, prin contrastul sentimentelor fundamentale: dragoste și ură. Meditația filozofică însă („Înhamarea comandantului”, „Păgăul” s.a.) e plată și crispană; nereușite sînt și acele panorame („Panica”, „Cruciada”, „Colocviul cu Globul”) în care se folosește fie alegoria încercată și narivă, fie se face un tur de orizont al globului, cu epitetie comane. Din fericire, ele nu predomină în acest volum. Amintim poeziile cele mai reușite: „Setea de dăruire”, „Chinul căutării”, „Tortura”, „Pe porțile închinate”, „Jocul focului”, „Decretul nr. 1”, „Decret asupra pămîntului”, „Cîntec”, „Fugurii”, „Oratoriul”, „Miracolul armonicii”, „Cîntec” s.a.

Ca și Mihai Dragomir în „Războiul”, Veronica Porumbacu în „Generația mea”, Victor Tulbure în „Corful Pădurarului”, mezinul Andrișoiu a simțit nevoia — la intrarea în maturitate — a unei retrospectivă sentimentale și intelectuale. Această re-

trospectivă are însă un caracter mai puțin personal — în sensul că poetul se preocupă mai puțin de sentimentele sale (în ciclul „Mireasă roșie” de loc), — încercînd să retrăiască marile momente ale Revoluției din Octombrie. Poezia amintită are restabilirea literarului sentimental al unei adolescențe marcate de eveniment grave, în timp ce Andrișoiu evocă direct aceste evenimente care au avut, asupra noastră, o covîrșitoare importanță. Deci chiar dacă unghiul de vedere e deosebit, opoziția nu e fundamentală, lirismul obiectiv al lui Andrișoiu conține pe propria lui experiență de viață care l-a ajutat să înțeleagă mai bine, din interior, războiul și revoluția. Atacînd pieptis aceste momente esențiale ale veacului nostru, poezia lui a avut mult de câștigat, devenind mai gravă, mai abută în expresie, ceea ce face din volumul „Porțile de aur” cea mai bună carte a lui Al. Andrișoiu.

Primu ciclul se întindează concludent „Chinul căutării”. Tot ce era curat și generos în tinerețea noastră refuza monstruoasa oridure burgheză și falsele ei valori, lată despărțirea de religie, înfățișată printr-o amuzanță concretizare:

Despărțirea s-a făcut cu tristețile protocolare: sfinși bizanțini zăgrăviți pe altare ne întrebau în vecernia aomea tîrzie: — Nu vă mai desțătă aroma de smîrînă și nici de tîmție? Vă păgînii nelcnetat!

„Noi am dat scurt din cap și am plecat. ...”

„Setea de dăruire”

Dar în atmosfera grea, prevestitoare de furtună, nu era îndejuns să respingă:

„Ne-am renegat toți Cezarii și Zeii, dar așteptam totuși ceva: un steag nou, o altă stemă, o stea. E momentul căutării:

Eram într-un secol blazat, călători, călători cutezători de comori.

Și al setei de dăruire:

N-aveam în să ne dăruim și sufeream cu această singurătate ciudată.

(„Setea de dăruire”)

...copilul moare în leagăn și vede minuni, bătîrnuț moare la masă și vede fantezme...

Moartea albă, moartea albă, tifosul e soră cu ciurma, prietenă bună cu lepra, — moartea albă are prietene negre și seceră lumea cîntînd și rîzînd.

(„Moartea albă, tifosul...”) Utlma strofă însă, în care se vorbește despre valoarea săpunului, strică unitatea poeziei. Cum se observa și în cronica citată, poezia relevantă a ciclului, „de o vigoare lapidară”, e „Tortura”, în care apare portretul comunistului, făuritorul revoluției. Acestei revoluții i se dedică utlmul ciclul, cel mai larg, „Mireasă roșie”.

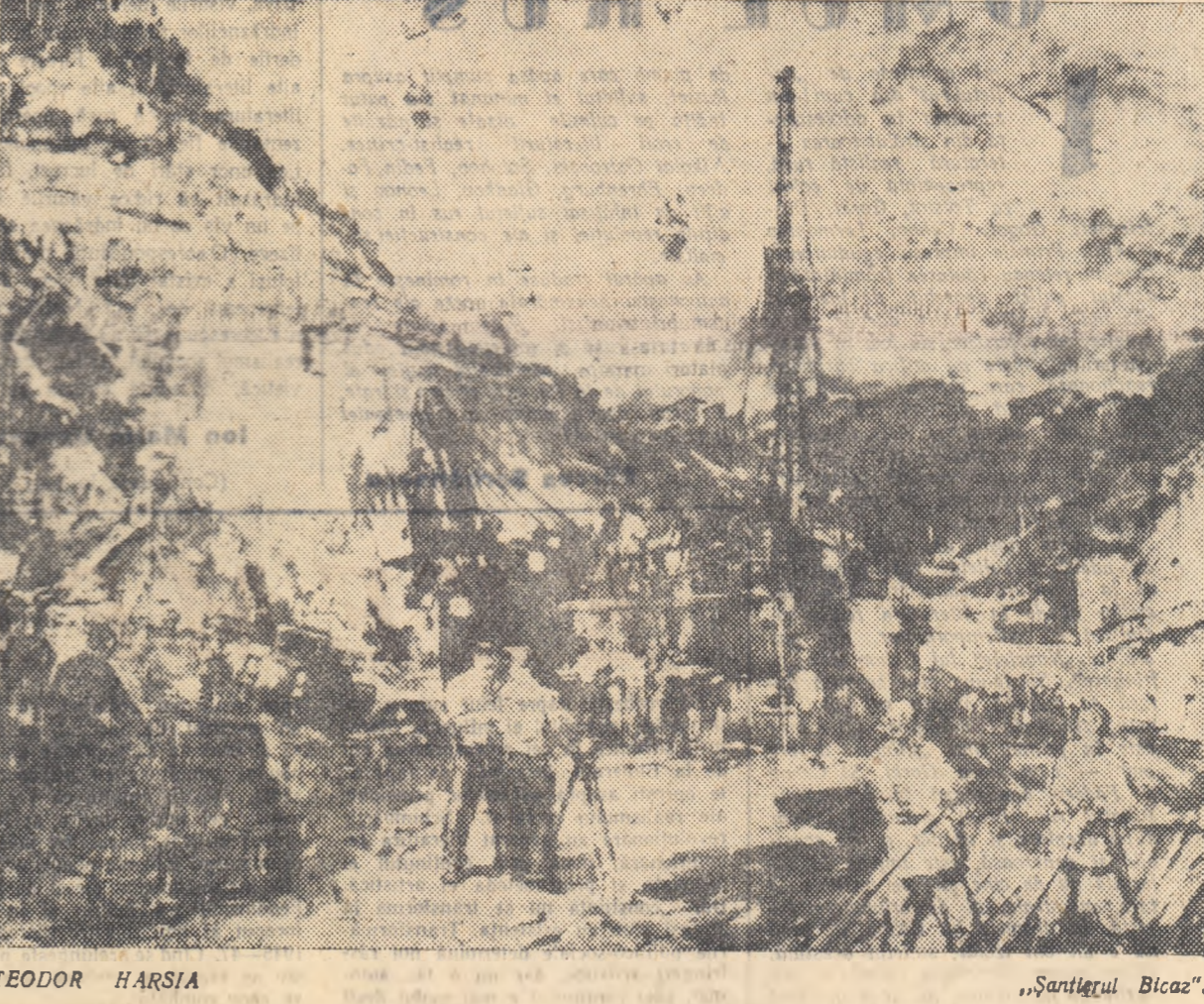
Aici, Andrișoiu se manifestă ca un bun poet al energiei descătșate a masei, al elanului revoluționar, al ciocnirii dure de clasă. Energia masei e bine gradată de la tensiunea încordată ca

„Chinul căutării”

Poetul exaltă contopirea cu idealul revoluției, contopirea cu masele, cu lupta lor:

„destăinui-m, în gura mare, bucuria de a ne-ntrupă-n străbuni și în urmași.

(„Vin veacurile”)

TEODOR HARSIA

un arc al așteptării, la explozia revoluționară și apoi la lupta apigă de clasă, în războiul civil. Dacă în evocarea lumii palatelor, Andrișoiu e în continuare neprecizat (imagine plat-convențională, greșeli de gust și informare), în redarea urii poporului, poetul e spontan, firesc, convingător. Valoarea generală a ciclului constă tocmai în intensitatea urii de clasă, în sprintena înfăciare a optimismului revoluționar. Ura împotriva reacționarilor, a îmbulăților, nise transmise. Din durerile momente ale revoluției (desi tratate înegal), apare o imagine globală, emoționantă, în care trepideză ritmul clasei în atac.

În „Decretul nr. 1”, Andrișoiu arată că se poate face bine poezie cu „lozinci”:

Războiul iese-nains din capital precum veniul iese din bălaur, — războiul-i singe-amestecat cu aur. Războiul iese-nains din capital.

Sau, o altă strofă, în care o idee generală, — a luptei pentru pace — e transpusă poetic:

Sătu de singe și sătu de scrum, să se spălăm pe mîini de scrum și singe. Pămîntul nostru-i singe, dar steaua plînge cu lacrimi mari de singe și de scrum.

(„Decretul nr. 1”) Balada „Fugurii” e un bun blestem asupra lașilor. Iar „Oratoriul” înfăcișează momentul în care gurile lăcătuite ale oamenilor simpli încep să strige, la mitinguri, pe stradă, pe front, adevărul:

In tătări și-n gruzină, în circhiza și în rusă, păsări paradisiace se nășteau din vorba spusă, — vulturi mari, pleștivi, de piscuri, vulturi mici și țuți de stepe răsăreau din vorba car...

Reușitele lui Andrișoiu sînt pe linia acestui „cîntec” simplu, armonios și firesc: „Miracolul armonicii”, care ni se pare cel mai izbutit din întreg volumul.

Poezia lui Al. Andrișoiu — neplictășă încă de stridente, de emfază, unori inutil încercată, — se află în net progres. Volumul închinat eroicelor noastre sovietice, care prin lupta lor revoluționară au deschis, acum patru decenii, o nouă eră în istoria umanității, este o carte de elan tineresc, emoționantă, cuceritoare.

SINTAMARE

La palatul regal din ca-
lela Victoriei, în prim
Urdăreanu. Fu deosebit
de amabil. Le servii
havanne și-i pofți să mai
astepte. Le explică:
— Maiestatea-sa regele
e obosit. A lucrat până acum un sfert
de oră cu ministrul de Finanțe.

— Colegul meu, ministrul de Fi-
nanțe, însoțea Derderian, era prostul
obicei de a-l obosi pe maiestatea-sa,
ori de câte ori are audiență de lucru
la palat. E nițel cam pisălog cu
celălalt.

Urdăreanu trecu, pe neașteptate, la
confidențe:
— Maiestatea-sa e nemulțumit de
buget. Deficite. Meru deficite. De la
un timp reflectează cu seriozitate la
schimbarea șefului acestui gingaș de-
partament. S-ar putea să fie la mij-
loc și altceva, nu numai incapacitatea.
Maiestății-sale nu i se dau suficiente
fonduri pentru armată. Și aceasta
când, domnilor? Tocmai acum, când
războiul bate și la ușa noastră.

Derderian, care în ceea ce privea
politica internațională era cu capul
în nori, tresări și întrebă:
— Credeți că ne apropiem și noi
de război, domnule Urdăreanu? Ar fi
o nenorocire!

— Omul regelui glumi:
— Nu noi ne apropiem de război,
domnule ministru, ci războiul se ap-
ropie de noi. E inevitabil. După stu-
riile care ne parvin, se pare că la
primăvară războiul va lua o nonă in-
torsătură. Trebuie să fim și noi
gata.

Zicind acestea, începu să bată cu
degetele pe cristallul biroului său un
marș militar.

Urdăreanu îi primise pe Drugan
cu aceeași cordialitate cu care îi pri-
mise și pe Derderian. Nu făcuse nici
o aluzie la faptul că Drugan se află
sub stare de arest și că era cu to-
tul neobișnuit cu un om arestat pen-
tru crimă să fie chemat în audiență
— și încă într-o audiență de noapte
— la palatul regal.

— Bani! Bani și iar bani, observă
Derderian. Războiul se duce nu um-
mai cu oameni, ci și cu bani. De unde
să mai scoată și bietul ministru
de Finanțe atîția bani? Cu capul
lui, mă mir că nu ne-a păscut mai
de mult falimentul.

— Creșterea veniturilor bugetare
este o chestiune care îl privește, spu-
se Urdăreanu. De aceea l-a făcut ma-
iestatea-sa ministru de Finanțe. Să
aibă cap. Să se priceapă. Și să scoată
bani din piatră seacă.

— Chiar din piatră seacă, nu se
pot scoate bani, zise rîzind malțos
Derderian.

— Știu și eu că din piatră seacă
nu se pot scoate bani, însă așa vine
vorba.
— O minte mai coaptă și mai pri-
cepută ar mai găsi. Se află în
fară destui oameni bogăți și destule
averi. În așa iminentă primejdie a
războiului, s-ar putea face apăsă
acești posesori de mari averi să dea
cea mai mare parte a averii lor
pentru înzestrarea armatei. Țăranii
— ne-o spune istoria — dacă au
arme, merge la moarte cu plăcere. Așa
că un apel...

— Un apel? Ar fi zadarnic. Avem
și în această privință, experiența noastră
de guvernare. De bunăvoie nu
va da nimeni nimic. Va trebui, dom-
nule ministru, să recurgem la alte
mijloace.

Înceindu-și fraza, Urdăreanu ar-
uncă o privire indiferentă spre Alion
Drugan, care și cum nu ar fi fost în
nici un fel vorba și despre el. Tăcu
un timp, apoi adăugă:
— Li cunoaștem noi bine pe acești
posesori de mari averi. Li cunoaște și
maiestatea-sa regele. Va trebui, dom-
nule ministru, să le punem ughia în
gît. Să-i scuturăm haiducește.

Alion Drugan își pipăi fără să vrea
gîtul. O ughie, chiar regală, ar fi
fost el în stare să indure în gît. Însă
acum nu era vorba, cum spunea Ur-
dăreanu, de o simplă ughie, ci de o
adeverată ghilară de leu.

— Omul regelui observă jena lui Drugan
și schimbă vorba. Îl întrebă pe
bancher:
— Cum își mai merge treburile,
domnule Drugan?

— Bine, răspuse bancherul. Mul-
țumesc de întrebare. Niciodată nu
mi-au mers atît de bine ca acum.

— Dar familia? Sănătăca?

— Slavă Domnului! E cum nu
se poate mai sănătăca.

— Omul regelui exprimă o cugetare
de palat, profundă:
— Ce mai mare fericire pentru un
bărbat cu familie este sănătatea fa-
miei. Dacă familia e sănătoasă, res-
tul parcă nici nu mai contează.

— Aveți dreptate, zise Drugan.
Restul nici nu mai contează.

— Dar de ce urli la noi, domnișo-
re, cum doar nu sintem surzi și nu
te afli în pădure să dai gură după
lup? Vorbeste ca oamenii...

— Voi sînteți comuniști, mă? De
ce v-ați făcut comuniști, mă? Am
să vă arăt eu vouă, mă...

grupul de la Satu Mare. Lăpturel,
care-l certase cu strînicie pe Grunz
și-l învinuise că nu se pricepe să-
ancheteze cum trebuie pe comuniștii,
pentru că au acceptat „să verse și laptele
pe care l-au supt de la mamele lor”,
luase asupra lui cercetările. În pri-
ma zi aduse de la subsoi, într-un
biroz de la etaj, întregul grup ma-
ramuresan. Era întâia oară când Lăp-
turel dădea ochii, în noua lui calitate
de director la Interne, cu niște oam-
neni despre care se spunea că ar
fi comuniști. Pe scări, la urcus, pe
unii îi înjurase, iar pe alții îi să-
dărise cu picioarele. Arestalii, care fă-
cuseră lungul drum de la Satu Mare
la București într-un vagon-închis-
soare aproape înghețat, auzise obosi-
ții și tradări, Lăpturel îi privi îndea-
lung. Licu Oroș avea buzele crăpate
și obraji trași. Bore crăpate și

fat, rîcnise și la Bălanica Dron. Însă
nu le mai pălmuisse. Se gîndi că, în-
tr-un fel, se răzbindu pe nevăstă. A-
casă tipă la el Moș Lăpturel. Ba
umorei, când îl bănuia de infidelitate,
și să înghesuie. Aci, el, Lăpturel, era
acela care tipă la oameni și-i lovea.

obraji trași aveau și Mine Uliaru
și Gavril Toduță. Ceva mai bine ară-
ta Justin Vlaicu, care era cel mai
tînăr dintre ei și care fusese arestat
mai de curînd în fundături. Barba
cea mai mică o avea Dragalina Far-
caș, care la Satu Mare se bucurase
de un regim special, însă tot și a-
vea obraji cei mai galben și ochii
cei mai speriați. Galina era scum-
boasă. Sîmii ei mari și pieptorii, pe
care se odihnea de obicei ori obrazul
lui Gherghie Stoienică, împingea
obrajii înaintea ochilor, ca să
se acopere căsătul și acoperă me-
rea gura cu mîna. Bălanica Dron
nu-și pierduse nimic din spiritualele
și victoriile, de piatră sălbatică de
pădure, care făceau larmecul ei. Se
finea strînsă lîngă Mariaș. Făcuse
și era vădit că o roșea să vadă cum
se va termina aventura chinată în
care căzuse fără voie în țanțosa-
tura, pe cînd se încerca scapă de
la o petrecere, beată de droșoare
pentru Justin Vlaicu și la brațul lui
puternic și cald.

Lăpturel se miră. Pe urmă trecu
de la mirare la indignare și-l întrebă
pe inspectorul Cloanță, un specialist
pe oarecare limbă, și care se odih-
nea de ani de zile cu urmărirea,
anchetarea și strivirea comuniștilor:
— La spune-mi, dragă inspec-
tor, într-adevăr, aceștia sînt comuniști?

— Da, îi răspuse specialistul, sînt
comuniști și încă dintre cei mai pri-
mejdiosii.

Lăpturel voi să-i înspăimînte, să le
arată că el e un om tare cu care nu
se poate glumi, un om grozav
cum e încă nu mai înțîniseră pînă
atunci și începu să urle:
— Voi sînteți comuniști, mă? De
ce v-ați făcut comuniști, mă? Am
să vă arăt eu vouă, mă...

Galina nu mai căscă. Își acoperi
urechile cu podurile palmelor, strim-
bă din nas și spuse, spre marea sur-
priză a lui Lăpturel și a lui Cloanță:
— Dar de ce urli la noi, domnișo-
re, cum doar nu sintem surzi și nu
te afli în pădure să dai gură după
lup? Vorbeste ca oamenii...

— Voi sînteți comuniști, mă? De
ce v-ați făcut comuniști, mă? Am
să vă arăt eu vouă, mă...

Galina nu mai căscă. Își acoperi
urechile cu podurile palmelor, strim-
bă din nas și spuse, spre marea sur-
priză a lui Lăpturel și a lui Cloanță:
— Dar de ce urli la noi, domnișo-
re, cum doar nu sintem surzi și nu
te afli în pădure să dai gură după
lup? Vorbeste ca oamenii...

— Voi sînteți comuniști, mă? De
ce v-ați făcut comuniști, mă? Am
să vă arăt eu vouă, mă...

— Dar de ce urli la noi, domnișo-
re, cum doar nu sintem surzi și nu
te afli în pădure să dai gură după
lup? Vorbeste ca oamenii...

— Voi sînteți comuniști, mă? De
ce v-ați făcut comuniști, mă? Am
să vă arăt eu vouă, mă...

Lăpturel rîcnise și la Mariaș. Bă-
lanica Dron, că dacă te-
ar vedea mai-
câtă, te-ar stuchi în gură...

— Dar pentru ce v-au adus aici?
și-l întrebă blondul. Văd că pe unii
v-au adus și cu femele...

— Nu știu, răspuse Oroș.
— Nici femele nu știu? întrebă
roșcovanul.

— Nu, nici ele nu știu, răspuse
în locul lui Gavril Toduță.

— Aceia din colț știu, fără îndoa-
ială.

— Știe, zise Uliaru. Și dacă o
să-i dăruiți nu numai un muc de fi-
gară ci și două palme, o să vă
spună.

— N-o să-i dăruiți palme, că nu ne
intră în obicei să pălmim oameni,
mai ales cînd sint închiși, însă nic
muc de figară. Aceasta să-i fie pe-
deapsă.

— Și fumară figările pînă cînd chis-
tocurile le arseră degetele. Atunci le
stînsoră cu grijă și le băgară în bu-
zunare. Țăranul smead — care părea
a fi și cel mai în vîrstă — zise:
— Nici noi n-am făcut nimic.

— Și totuși ne-am arestat, adăugă
blondul.

Roșcovanul întregi:
— După ce ne-au arestat, ne-au bă-
tut de ne-au smintit.

— N-am spus nimic, zise smeadul.

Blondul grăi:
— Ce era să spunem dacă n-aveam
ce spune?

— Și de acum înainte o să ținem,
oricum ne-ar face, zise roșcovanul.

Lui Licu Oroș și tuturor celorlalți
oamenii din Maramureș care se aflau
aci, li se luminară ochii.

Oroș spuse încet și apăsut:
— Nici noi n-o să spunem nimic,
chiar dacă ne-ar omorî.

— Dar pentru ce v-au adus aici?
și-l întrebă blondul. Văd că pe unii
v-au adus și cu femele...

— Nu știu, răspuse Oroș.
— Nici femele nu știu? întrebă
roșcovanul.

— Nu, nici ele nu știu, răspuse
în locul lui Gavril Toduță.

— Aceia din colț știu, fără îndoa-
ială.

— Știe, zise Uliaru. Și dacă o
să-i dăruiți nu numai un muc de fi-
gară ci și două palme, o să vă
spună.

— N-o să-i dăruiți palme, că nu ne
intră în obicei să pălmim oameni,
mai ales cînd sint închiși, însă nic
muc de figară. Aceasta să-i fie pe-
deapsă.

— Și fumară figările pînă cînd chis-
tocurile le arseră degetele. Atunci le
stînsoră cu grijă și le băgară în bu-
zunare. Țăranul smead — care părea
a fi și cel mai în vîrstă — zise:
— Nici noi n-am făcut nimic.

— Și totuși ne-am arestat, adăugă
blondul.

Roșcovanul întregi:
— După ce ne-au arestat, ne-au bă-
tut de ne-au smintit.

— N-am spus nimic, zise smeadul.

Blondul grăi:
— Ce era să spunem dacă n-aveam
ce spune?

— Dar pentru ce v-au adus aici?
și-l întrebă blondul. Văd că pe unii
v-au adus și cu femele...

— Nu știu, răspuse Oroș.
— Nici femele nu știu? întrebă
roșcovanul.

— Nu, nici ele nu știu, răspuse
în locul lui Gavril Toduță.

— Aceia din colț știu, fără îndoa-
ială.

— Știe, zise Uliaru. Și dacă o
să-i dăruiți nu numai un muc de fi-
gară ci și două palme, o să vă
spună.

— N-o să-i dăruiți palme, că nu ne
intră în obicei să pălmim oameni,
mai ales cînd sint închiși, însă nic
muc de figară. Aceasta să-i fie pe-
deapsă.

— Și fumară figările pînă cînd chis-
tocurile le arseră degetele. Atunci le
stînsoră cu grijă și le băgară în bu-
zunare. Țăranul smead — care părea
a fi și cel mai în vîrstă — zise:
— Nici noi n-am făcut nimic.

— Și totuși ne-am arestat, adăugă
blondul.

Roșcovanul întregi:
— După ce ne-au arestat, ne-au bă-
tut de ne-au smintit.

— N-am spus nimic, zise smeadul.

Blondul grăi:
— Ce era să spunem dacă n-aveam
ce spune?

— Și de acum înainte o să ținem,
oricum ne-ar face, zise roșcovanul.

Lui Licu Oroș și tuturor celorlalți
oamenii din Maramureș care se aflau
aci, li se luminară ochii.

Oroș spuse încet și apăsut:
— Nici noi n-o să spunem nimic,
chiar dacă ne-ar omorî.

— Dar pentru ce v-au adus aici?
și-l întrebă blondul. Văd că pe unii
v-au adus și cu femele...

— Nu știu, răspuse Oroș.
— Nici femele nu știu? întrebă
roșcovanul.

— Nu, nici ele nu știu, răspuse
în locul lui Gavril Toduță.

— Aceia din colț știu, fără îndoa-
ială.

— Știe, zise Uliaru. Și dacă o
să-i dăruiți nu numai un muc de fi-
gară ci și două palme, o să vă
spună.

— N-o să-i dăruiți palme, că nu ne
intră în obicei să pălmim oameni,
mai ales cînd sint închiși, însă nic
muc de figară. Aceasta să-i fie pe-
deapsă.

— Și fumară figările pînă cînd chis-
tocurile le arseră degetele. Atunci le
stînsoră cu grijă și le băgară în bu-
zunare. Țăranul smead — care părea
a fi și cel mai în vîrstă — zise:
— Nici noi n-am făcut nimic.

— Și totuși ne-am arestat, adăugă
blondul.

Roșcovanul întregi:
— După ce ne-au arestat, ne-au bă-
tut de ne-au smintit.

— N-am spus nimic, zise smeadul.

Blondul grăi:
— Ce era să spunem dacă n-aveam
ce spune?

— Dar pentru ce v-au adus aici?
și-l întrebă blondul. Văd că pe unii
v-au adus și cu femele...

— Nu știu, răspuse Oroș.
— Nici femele nu știu? întrebă
roșcovanul.

— Nu, nici ele nu știu, răspuse
în locul lui Gavril Toduță.

— Aceia din colț știu, fără îndoa-
ială.

— Știe, zise Uliaru. Și dacă o
să-i dăruiți nu numai un muc de fi-
gară ci și două palme, o să vă
spună.

— N-o să-i dăruiți palme, că nu ne
intră în obicei să pălmim oameni,
mai ales cînd sint închiși, însă nic
muc de figară. Aceasta să-i fie pe-
deapsă.

— Și fumară figările pînă cînd chis-
tocurile le arseră degetele. Atunci le
stînsoră cu grijă și le băgară în bu-
zunare. Țăranul smead — care părea
a fi și cel mai în vîrstă — zise:
— Nici noi n-am făcut nimic.

— Și totuși ne-am arestat, adăugă
blondul.

Roșcovanul întregi:
— După ce ne-au arestat, ne-au bă-
tut de ne-au smintit.

— N-am spus nimic, zise smeadul.

Blondul grăi:
— Ce era să spunem dacă n-aveam
ce spune?

— Și de acum înainte o să ținem,
oricum ne-ar face, zise roșcovanul.

Lui Licu Oroș și tuturor celorlalți
oamenii din Maramureș care se aflau
aci, li se luminară ochii.

Oroș spuse încet și apăsut:
— Nici noi n-o să spunem nimic,
chiar dacă ne-ar omorî.

— Dar pentru ce v-au adus aici?
și-l întrebă blondul. Văd că pe unii
v-au adus și cu femele...

— Nu știu, răspuse Oroș.
— Nici femele nu știu? întrebă
roșcovanul.

— Nu, nici ele nu știu, răspuse
în locul lui Gavril Toduță.

— Aceia din colț știu, fără îndoa-
ială.

— Știe, zise Uliaru. Și dacă o
să-i dăruiți nu numai un muc de fi-
gară ci și două palme, o să vă
spună.

— N-o să-i dăruiți palme, că nu ne
intră în obicei să pălmim oameni,
mai ales cînd sint închiși, însă nic
muc de figară. Aceasta să-i fie pe-
deapsă.

— Și fumară figările pînă cînd chis-
tocurile le arseră degetele. Atunci le
stînsoră cu grijă și le băgară în bu-
zunare. Țăranul smead — care părea
a fi și cel mai în vîrstă — zise:
— Nici noi n-am făcut nimic.

— Și totuși ne-am arestat, adăugă
blondul.

Roșcovanul întregi:
— După ce ne-au arestat, ne-au bă-
tut de ne-au smintit.

— N-am spus nimic, zise smeadul.

Blondul grăi:
— Ce era să spunem dacă n-aveam
ce spune?

— Dar pentru ce v-au adus aici?
și-l întrebă blondul. Văd că pe unii
v-au adus și cu femele...

— Nu știu, răspuse Oroș.
— Nici femele nu știu? întrebă
roșcovanul.

— Nu, nici ele nu știu, răspuse
în locul lui Gavril Toduță.

— Aceia din colț știu, fără îndoa-
ială.

— Știe, zise Uliaru. Și dacă o
să-i dăruiți nu numai un muc de fi-
gară ci și două palme, o să vă
spună.

— N-o să-i dăruiți palme, că nu ne
intră în obicei să pălmim oameni,
mai ales cînd sint închiși, însă nic
muc de figară. Aceasta să-i fie pe-
deapsă.

— Și fumară figările pînă cînd chis-
tocurile le arseră degetele. Atunci le
stînsoră cu grijă și le băgară în bu-
zunare. Țăranul smead — care părea
a fi și cel mai în vîrstă — zise:
— Nici noi n-am făcut nimic.

— Și totuși ne-am arestat, adăugă
blondul.

Roșcovanul întregi:
— După ce ne-au arestat, ne-au bă-
tut de ne-au smintit.

— N-am spus nimic, zise smeadul.

Blondul grăi:
— Ce era să spunem dacă n-aveam
ce spune?

— Și de acum înainte o să ținem,
oricum ne-ar face, zise roșcovanul.

Lui Licu Oroș și tuturor celorlalți
oamenii din Maramureș care se aflau
aci, li se luminară ochii.

Oroș spuse încet și apăsut:
— Nici noi n-o să spunem nimic,
chiar dacă ne-ar omorî.

— Dar pentru ce v-au adus aici?
și-l întrebă blondul. Văd că pe unii
v-au adus și cu femele...

— Nu știu, răspuse Oroș.
— Nici femele nu știu? întrebă
roșcovanul.

— Nu, nici ele nu știu, răspuse
în locul lui Gavril Toduță.

— Aceia din colț știu, fără îndoa-
ială.

— Știe, zise Uliaru. Și dacă o
să-i dăruiți nu numai un muc de fi-
gară ci și două palme, o să vă
spună.

— N-o să-i dăruiți palme, că nu ne
intră în obicei să pălmim oameni,
mai ales cînd sint închiși, însă nic
muc de figară. Aceasta să-i fie pe-
deapsă.

— Și fumară figările pînă cînd chis-
tocurile le arseră degetele. Atunci le
stînsoră cu grijă și le băgară în bu-
zunare. Țăranul smead — care părea
a fi și cel mai în vîrstă — zise:
— Nici noi n-am făcut nimic.

— Și totuși ne-am arestat, adăugă
blondul.

Roșcovanul întregi:
— După ce ne-au arestat, ne-au bă-
tut de ne-au smintit.

— N-am spus nimic, zise smeadul.

Blondul grăi:
— Ce era să spunem dacă n-aveam
ce spune?

— Dar pentru ce v-au adus aici?
și-l întrebă blondul. Văd că pe unii
v-au adus și cu femele...

— Nu știu, răspuse Oroș.
— Nici femele nu știu? întrebă
roșcovanul.

— Nu, nici ele nu știu, răspuse
în locul lui Gavril Toduță.

— Aceia din colț știu, fără îndoa-
ială.

— Știe, zise Uliaru. Și dacă o
să-i dăruiți nu numai un muc de fi-
gară ci și două palme, o să vă
spună.

— N-o să-i dăruiți palme, că nu ne
intră în obicei să pălmim oameni,
mai ales cînd sint închiși, însă nic
muc de figară. Aceasta să-i fie pe-
deapsă.

— Și fumară figările pînă cînd chis-
tocurile le arseră degetele. Atunci le
stînsoră

CONCEPȚIA LUI GORKI

Prietenie și colaborare

(Urmare din pag. 1)

nefiștare a acestor forțe, ea constituie principala cauză a tensiunii în relațiile internaționale...

(Urmare din pag. 1)

cismul și raționalismul. Balzac, Stendhal, Tolstoi, Cehov etc. etc. au educat generații întregi în spiritul educației împotriva miturilor necriticilor burghezi...

disoluția societății burgheze pe care o prevestea. În lumea socialistă Gorki constată brusc caracterul caduc al acestei literaturi și rolul negativ pe care-l are...

lor de viață și activitate creatoare. Literaturii îi lipsește optimismul și spiritul eroic în timp ce realitatea a devenit eroică...

mul critic, ca atare, în vechea lor accepție au încetat de a mai exista, pentru că a încetat să mai existe opoziția dintre individ și societate...

De aici și ideea lui Gorki că literatura sovietică nu se poate realiza pe deplin decât pe baza unei noi estetici...

Căutarea unei modalități de transpunere în artă formeză obiectul multor articole și studii ale lui Gorki.

ANA ILIUȚ „Filatura” (litoleum)

ÎN LUMINA IDEILOR LUI MARX ȘI ENGLIELS

(Urmare din pag. 2-a)

Cu privire la viitorul realism socialist, cititorul atent și bine intenționat descoperă la Marx și Engels o sumă de observații creatoare, de mare însemnătate...

Opera de artă a societății socialiste astfel cum o vedeau Marx și Engels, are capacitatea și sarcina de a depăși altitudinea critică demascatoare...

Opera de artă a societății socialiste astfel cum o vedeau Marx și Engels, are capacitatea și sarcina de a depăși altitudinea critică demascatoare...

Problemele activității celor două partide marxist-leniniste au fost dezbătute pe larg în cadrul convorbirilor prietenești.

Poporul român a primit cu deosebită satisfacție fructuoase rezultate ale vizitei delegației de partid și guvernamentale a R. P. Romine în R. Cehoslovacă.

La sărbătoarea poporului cehoslovac participă și oamenii muncii din țara noastră, care doresc să se întărească prietenia și colaborarea lor frățească.

Gazeta literară

(Urmare din pag. 1)

lui Maiakovski care sînt în același timp personalități poetice foarte deosebite — Beniuc, Cicerone Theodorescu, Mihai Dragomir.

Dacă ne mărginim, pentru moment, la proză, vedem că difuzarea și comentarea literaturii sovietice e destul de vehemente, continuă și a constituie unul din obiectivele acțiunii culturale a partidului.

EXEMPLELE

o rază de acțiune destul de redusă. Mai larg pătrundeau traduceri în românește. Dar nu numai atât. Ele se tipăreau cu mari dificultăți și erau greu de găsit. Le găseai rar în librării ori în magazinele anticarilor...

Ce a adus prozei contactul progresiv cu literatura sovietică? Îi aflăm acțiunea în primul rînd în densitatea epică sporită care sub multe aspecte poate fi considerată drept o reintroducere a epicii și la realitate.

citorilor ce „ne aparțin direct nouă”, ele înseamnă însă mult mai mult. Nu numai prin „conținutul lor adînc uman” și prin ceea ce autorul îngușlav numește „sugestivitatea stilului”...

Articolul din „Politika” recunoaște existența capodoperelor literaturii sovietice, încearcă să afirme că această literatură n-a cunoscut decît o scurtă înflorire, în primii ani după revoluție.

Aurul iugoslav insinuiază că ar fi vorba de o „paliditate” a literaturii sovietice în anii post-belici. Dar ce literatură se poate mîndri cu un asemenea șir de opere intr-un rîsplat mînt de scurt?

Eroul pozitiv, eroul central al literaturii sovietice și al literaturii realist-socialiste în genere, nu e o invenție, ci o reflecție a realității.

Sărbătoarea Lumii prieteniei romno-sovietice, și în anul acesta este prilejul de meditare și înzimb în această deosebit de importantă problemă.

Savin Bratu

Ion Marin Sadoveanu

mul critic, ca atare, în vechea lor accepție au încetat de a mai exista, pentru că a încetat să mai existe opoziția dintre individ și societate...

Ce-am învățat eu...

(Urmare din pag. 1)

poezi supinau pe malul lacului după o Elviră pierdută iar romancierii din filantropie își ofereau inima curtezanilor oficioase, ca să și-o retragă, pe urmă, din prejudecăți de clasă.

Flacăra Comunei avea să se stingă sub gloanțele lui Galifiet și ale trădării, dar flacăra ei pilipse și amintirea morților de pe baricade avea să rămîna vie în sufletul oamenilor...

Cunoștințe sporite

(Urmare din pag. 1)

cu viața, s-a integrat epocilor determinate istoric și politic prin care a trecut statul sovietic, fie în luptă, fie în consolidare.

Firește că în afară de înseși operele realizate de scriitorii sovietici, literatura Uniunii ne mai aduce și exemplul acestei poziții active a scriitorului în construirea valorilor de temelie ale colectivității din care face parte.

Ion Marin Sadoveanu

Ion Marin Sadoveanu

mul critic, ca atare, în vechea lor accepție au încetat de a mai exista, pentru că a încetat să mai existe opoziția dintre individ și societate...

Ce-am învățat eu...

(Urmare din pag. 1)

poezi supinau pe malul lacului după o Elviră pierdută iar romancierii din filantropie își ofereau inima curtezanilor oficioase, ca să și-o retragă, pe urmă, din prejudecăți de clasă.

Flacăra Comunei avea să se stingă sub gloanțele lui Galifiet și ale trădării, dar flacăra ei pilipse și amintirea morților de pe baricade avea să rămîna vie în sufletul oamenilor...

Cunoștințe sporite

(Urmare din pag. 1)

cu viața, s-a integrat epocilor determinate istoric și politic prin care a trecut statul sovietic, fie în luptă, fie în consolidare.

Firește că în afară de înseși operele realizate de scriitorii sovietici, literatura Uniunii ne mai aduce și exemplul acestei poziții active a scriitorului în construirea valorilor de temelie ale colectivității din care face parte.

Ce-am învățat eu...

(Urmare din pag. 1)

poezi supinau pe malul lacului după o Elviră pierdută iar romancierii din filantropie își ofereau inima curtezanilor oficioase, ca să și-o retragă, pe urmă, din prejudecăți de clasă.

Flacăra Comunei avea să se stingă sub gloanțele lui Galifiet și ale trădării, dar flacăra ei pilipse și amintirea morților de pe baricade avea să rămîna vie în sufletul oamenilor...

Cunoștințe sporite

(Urmare din pag. 1)

cu viața, s-a integrat epocilor determinate istoric și politic prin care a trecut statul sovietic, fie în luptă, fie în consolidare.

Firește că în afară de înseși operele realizate de scriitorii sovietici, literatura Uniunii ne mai aduce și exemplul acestei poziții active a scriitorului în construirea valorilor de temelie ale colectivității din care face parte.

Ion Marin Sadoveanu

Ion Marin Sadoveanu

Duiliu Zamfirescu și clasicii ruși

(Urmare din pag. 1)

Leitura lui Tolstoi i-a prilejuit în sfîrșit scriitorului român asemănări între fărâmișul nostru și cel rus, dar adăuga aplicîndu-se pe dată optica de clasă și înfrîngîndu-se ca retrograd: „primejdioase din punct de vedere politic”.

Lev Tolstoi simboliza pentru Duiliu Zamfirescu intruparea ideală a creatorului epic însuși, povestind faptele cu largi motivări, caracterizînd personajele cu vigoare spre a deveni „ființe cit mai vii”, încadrîndu-le în firea societății și natură, dar fără excese psihologice de felul lui P. Bourget...

Al. Dima

- 1) „Convorbiri literare”, 1892, p.274. 2) Ibidem, p. 276. 3) „Convorbiri literare”, 1892,p.278. 4) Ibidem, p. 297. 5) I.E. Torouțiu: Studii și documente, vol. VI, p. 82. 6) Ibidem, p. 130. 7) Op. cit., p. 37. 8) Op. cit., p. 51. 9) Op. cit., p. 67. 10) Op. cit., p. 67. 11) Op. cit., p. 295. 12) Op. cit., p. 292.

Un itinerar liric al lui Alexei Surkov

Lectura poeziei lui Alexei Surkov e totdeauna o infuzie de vigoare. Opica lui matura și sensul patetic al tendinței poetului de a arăta lumii adevărul...

mal ales specificul social care deosebește o țară de alta și care în același timp le aseamănă, unește popoarele contemporane în fluxul (aci mai lent, dincoace mai impetuos) către aceeași țintă supremă: pacea ferită...

PENTRU TRUMFUL COMUNISMULUI

A r fi cel puțin temerar, dacă nu chiar hazardat, să faci afirmajii categorice, să emiți judecăți de valoare definitive în privința unei opere literare, știind că autorul intenționează să aducă amendamente substanțiale...

gional de partid — un oportunist ce se demască până la urmă — Blikin, directorul Valgan va reuși la început să pună piedici și să frizeze elanul constructiv al lui Bahirev...

ODIHNA
Copiii lui Octombrie au contemplat din teagăn Strălămuțatul nimb, înzăpezit pe față, Ca un izvor în apune prin codrii de moșteacăn...

NOTE DIN EXPOZIȚIA AGRICOLĂ UNIONALĂ

Cu munți de bogății Ridică mîna Pușturi care-n noaptea neputinței N-au ascultat cum cîntă-n brazde pluguri...

Prin sălile de vis înmiresmate Ce-și dezvelesc privirilor belșugul, Cu prietenii tăcut am ascultat Inima Mărețului popor.

MĂRTURISIRE

Pe plaiuri sovietice n-am fost Cînd judecîse această împănire! Dar m-am legat prin ani, cu trainic rost, De cei care le poartă în privire.

Cînd sufletul voiam să-mi l'ogoi Korceaghin, Koșevoi, mi-erai alături; N-am luncat pe Donul liniștit și n-am gonit prin stepă cu trefniță...

ZOIA ȘI NOI

Ții minte cît de tineri eram și cum pășeau, cu buzele ușor întredeschise, cu buzele albe de ger, cu palmele subțiri ca umbra frunzelor...

Paltorul strîmt, se închea cu greu: creșteam și n-aveam încă ce-mbrăca, în locul hainelor adolescenței...

Cărți noi în U. R. S. S.

rithe se vedește de la începutul călătoriei, Siberia, prin care trece, poetul o vede scurțindu-se de la Uralii la Baikal: în tren, poetul nu e atent la poziția sa statică de călător așezat pe canapea...

Și care este, în esență, acest conflict? Inceputul acțiunii se situează în primele zile din martie 1953. Făcîndu-și loc prin mulțimea de pe străzile Moscovei, merg alături doi oameni — Valgan și Bahirev — în care cititorului nu-i va fi greu să ghicească pe viitorii protagoniști ai romanului și totodată adversari...

Adem, strămoșii, e și de vivace. Cînd iar trezii, privește printre pleoape. Azi lumea-n vază atomică se prefăce, Și-un veac de platră poți țări de aproape.

De aici este, în esență, acest conflict? Inceputul acțiunii se situează în primele zile din martie 1953. Făcîndu-și loc prin mulțimea de pe străzile Moscovei, merg alături doi oameni — Valgan și Bahirev — în care cititorului nu-i va fi greu să ghicească pe viitorii protagoniști ai romanului și totodată adversari...

Și în China, și în India, și în Scoția, poetul caută poporul, oamenii simpli păstrători și cultivatori ai marilor speranțe ale istoriei. Aici un soldat din armata populară chineză sau un inginer hidroelectric, dincoace constructorii orașelor indiene, în nord mineri și pescari scoțieni. În China, poetul privește lucrările de pe Fluviul Galben sau unitățile militare care apară cu cerurile revoluției, în India trece de pe muntii Gangelui spre Pendjab, urmărind nașterea unui oraș, iar în Scoția, după ce a vizitat satul natal al poetului Robert Burns, se înfîșșese cu mineri și cu pescari și asistă la petreceri populare.

De aici este, în esență, acest conflict? Inceputul acțiunii se situează în primele zile din martie 1953. Făcîndu-și loc prin mulțimea de pe străzile Moscovei, merg alături doi oameni — Valgan și Bahirev — în care cititorului nu-i va fi greu să ghicească pe viitorii protagoniști ai romanului și totodată adversari...

ȘANTIERUL DE LA ȘISANLIN

Sub petalele de laur ale soarelui de aur Stau de secol sanctuare la Inercușării de drum. Stau privind cu ochi de platră, — Buda, mințituri de platră —

Darul care fi-l făcără manciurienii-nvingători. (Tu le-ai dat în schimb să prade și popor și-mpărăție...) A călătorii trei veacuri și-a adus-o aici intactă Presimțirea-acestor timpuri, a milioaneilor de frunți...

Din mormintele de platră, toată dinastia Min. Și petalele de laur ale soarelui, prin secol, Se înalțaseru de rana vie-a Chinei răscălate, Se înegurau ca norii de furtună vestitori. Sau pășeau ca și țărânul mort de foamene corțul lui. Iar de secole, ea Buda, stă privind cu ochi de platră Din mormintele de platră, toată dinastia Min.

Sub petalele de laur ale soarelui de aur Șisanlin e monumentul timpurilor care vin Lîngă umbra inutilă a împărătesei Min... Și petalele de laur ale soarelui, prin secol, Se vor poiei cu aerul gîrînarul fără margini. Și din undă ce scînteie-n lacul de la Șisanlin.

LA O FLOTĂ DE PIRAȚI

Pofta de aur numai, din toate te-a momit mai mult decît muncea pagodelor în mîrmurii ori vieții împietrite de umbră, și-ai venit cu marea cînd își zgîie cadavrele pe fîrțurii.

Degeaba-i. Brațul Nihilin n-a aflat pe armă iar ochii tăi de pietre și-au suferinzi, că nu-i locit țaișul s-o știe și că sfîrșim odgoanele privirii pe care le întinzi!

CRONICA DRAMATICĂ

„Tragedia optimistă“ de Vs. Vișnevski

De unde vine aerul tare, de mari înălțimi, care stăruie de-a lungul „Tragediei optimiste“? În piesă apar oameni obișnuiți, cu porniri pătimășe, vorbind un limbaj aspru, bolovănos. Ce se întîmplă cu acești eroi taciturni? Ce miracol operează asupra acestor fețe împietrite, trezind simlămîntele pure și desenind alipi de îngere pe tunicile bătute de vînturi și scrobie de sare, marilor nesfîrșite? Nu încape îndoielă că marșarii revoluționari din piesa lui Vișnevski se numără printre acei care au descoperit cu adevărat, în Colchida sau pe alte țărîmuri, țina miraculoasă de aur a încrederei în victoria omului descăscătat. În loc să-l înconjure cu distihuri pătrunse de mizericordie pe Prometeu, înălțîndu-l de piscurile Caucazului, ei s-au hotărît să lupte pentru eliberarea titanului; în loc să asiste impasibil la asasinarea lui Agamemnon, el se preocupă de stîrpirea mizeriei, moarte și materiate. Eroii tragici, marșarii lui Vișnevski se deosebesc de vechile figuri ale tragediei antice, întrucît ei nu încetă să fie eroi ai ignoranței și, ca posesori ai științei mișcării universului, și-au închinat viața creării unui destin nemeiăvuit, pe măsura visurilor celor mai buni și celor mai mulți dintre locuitorii bătrînului glob. Dacă ar fi să creăm o linie de legătură cu vechia tragedie elină, am putea spune că în piesele contemporane din familia operei lui Vișnevski, chorul antic a ocupat pînă la refuz primul plan, transformîndu-se din comentator în factor de acțiune și refuzînd cu strășnicie uniformitatea psihologică, ca și predică monocordă. Anonimii din cor („un bătrîn“, „o femeie“, ș.a.m.d.) au căpătat relief și personalitate. Într-o tragedie în care comentarii înțelepți aparțin nemișcîto prinșipalilor pro-

tagonisți, totul se țese pe canavaua unei supreme lucidități. Persoanele tragediei cunosc izvorul tragediei și i se împotrivesc, jertfîndu-se unul pentru fiecare dintre ceilalți. Optimismul tragediei care povestește despre faptele eroice ale revoluționarilor leniniști se alimentează din credința fermă în victorie a celor care știu ce este bine și ce este rău, unde este adevărul și sub ce chipuri se ascunde mîncina. Tragismul este în aceste eroice legat de ideea jertfei de sine. Necontenit, eroii înregimentării în armata pornită să cucerească marea și unica ferecare a colectivității sînt solicitați de rigurile lui să renunțe la bucuriile de trei parale la satisfacție pentru uzul propriilor persoane. A te comporta eric înseamnă, în aceste condiții, tocmai să dobîndești țaria de a privi necontenit spre scopul suprem, obținînd marea forță a ingenuității totale și reale a pornirilor anarhice, individualiste.

Drăma își dezvăluie sensurile de la prima ridicare a cortinei. Sosind pe vas, Femeia-comisar pare să poarte în buzunarul hainei de piele un instrument minuscule, dar impecabil, pentru măsurarea calității de om. Mulți dintre marinari fac pe grozavii, zîmbesc cu superioritate și aruncă priviri disprețuitoare acestui comisar politic în fustă. Dar unul cîte unul, de-a lungul acțiunii, sînt atrași în marele examen al caracterelor. Comisarul întreabă, ordonă, sfătuește și toate se petrec astfel, toate sînt formulate într-un asemenea chip, încît fiecare și se oferă zece de posibilități de a descoperi în fundul inimii ultimele rămășiță pură și preioasă. Anchetatorul psihologic însuși este supus, nu odată, probelor majore și nu se poate spune că această confruntare a principiilor cu viața care, pentru un moment măcar, în discursivitate și grandilocvență.

Întreaga piesă este, de altmînteri, concepută în chipul unei lecții solenne și substanțiale despre eroism. Vișnevski adoptă, în acest scop, mijloacele dramei epice care avea să renască în deceniile următoare, devenind atât de necesară dramaturgiei realității-socialiste. Nu lipsesc din formațiunile prezentatorii naratiunii scenice, dar aceștia nu par dispuși să devină simpli povestitori, mai ales pentru că n-au cum să accepte o poziție obiectivă față de termenii vii ai dramei. Cei doi marinari, care nu figurează pe lista șefului de echipaj, alcătuiesc în primul rînd un comentariu liric care imprimă construc-

Scenă din actul I

că actul acesta nedrept, trezește la realitate alți marinari înșelați de propaganda anarhistă. Tragismul dispariției unor luptători apare așadar continuu în lumina de optimismul pe care-l iradiază forța cauzei care a cerut asemenea sacrificii.

Cu alte cuvinte, I se datorez lui Viad Mugur cîteva soluții remarcabile (aparitia din întuneric a celor doi marinari-corile, tabloul despărțirii marinarilor de rude etc.) și că cristalizarea unui ansamblu unit cu o respirație vie și uniformă și, mai cu seamă, aprofundarea ideilor principale ale piesei pe care le-a servit continuu cu o remarcabilă consecvență, în înșile sale mari, spectacolul a izbucnit să dea contururi impresionante temei sale eroice, iar dacă i-am putea obiecta ceva regiev, ar fi să ne referim tocmai la preferințele sale pentru alcătuirea grupărilor plastice, expresive, în detrimentul muncii active cu interpretii principali. Ion Marinescu a realizat un Alexei neliniștit, poate puțin prea neliniștit, dar interesant și personal. Scena cu armonica (ce păcat că nu cînta chiar actorul!) a atras atenția asupra marii expresivități a trezierilor interpretului de la o gamă de sentimente la alta. Dar bănuim în acest actor resurse care n-au fost valorificate și regrețăm unele pasaje zgomozote, exteroare, care au acoperit momente dintr-tele mai de seamă pentru crearea personajului.

Femele-comisar, nu putem să nu ne ascundem decepția pentru simplificația neașteptată a acestui personaj marinar-coricel, tabloul despărțirii marinarilor de rude etc.) și că cristalizarea unui ansamblu unit cu o respirație vie și uniformă și, mai cu seamă, aprofundarea ideilor principale ale piesei pe care le-a servit continuu cu o remarcabilă consecvență, în înșile sale mari, spectacolul a izbucnit să dea contururi impresionante temei sale eroice, iar dacă i-am putea obiecta ceva regiev, ar fi să ne referim tocmai la preferințele sale pentru alcătuirea grupărilor plastice, expresive, în detrimentul muncii active cu interpretii principali. Ion Marinescu a realizat un Alexei neliniștit, poate puțin prea neliniștit, dar interesant și personal. Scena cu armonica (ce păcat că nu cînta chiar actorul!) a atras atenția asupra marii expresivități a trezierilor interpretului de la o gamă de sentimente la alta. Dar bănuim în acest actor resurse care n-au fost valorificate și regrețăm unele pasaje zgomozote, exteroare, care au acoperit momente dintr-tele mai de seamă pentru crearea personajului.

Pasternak? N-am auzit de Pasternak!

Sunt patruzeci și unu de ani de când detașamentul muncitorilor și jăranilor înarmează pământul împotriva Patului de lărnă. Din aceeași clipă, un alt detașament de combatanți punea ofensiva împotriva povistoriei lumii, alături de frații lor obidiți, detașamentul scriitorilor sovietici, soldați credincioși și aparători devotați ai Revoluției.

Odată cu ordinul de zi ale Armatei Roșii, odată cu victoriile re-partite de soldații Revoluției, porneau în lume ordinele de zi ale scriitorilor sovietici, procurori a cerbi ai unui trecut putred și con-cernat de istorie, apărători înflă-cerați ai cuceririi revoluționare.

Lumea de dincolo de granițele Rusiei lua deopotrivă cunoștință de comunicatele militare anunțând izbînză împotriva lui Mahno sau Patului și tot ce avea omenirea mai bun și mai cinstit se bucura deopotrivă de victoriile împotriva gardiilor albi ca și de paginile glorioase, dăritoare de încredere și de speranță, ale scriitorilor sovietici.

Oriunde există o minte împedeșă, o inimă cinstită, în Japonia sau în America Latină, în saatele pescărești adormite sub cerul polar sau în vălurile nisipoase ale Africii, oriunde există un suflet omăuzind spre o viață mai bună și spre o societate eliberată de spaima și servitului, literatura sovietică a însemnat în acești patruzeci și unu de ani un tonic dător de viață, un elixir menit să alina multe dureri înăbușite și să înlesnească ceasurile grele de deznaștere. Literatura sovietică, literatură a izbînzii omului împotriva tiraniei și umilintii, a exploatării și a deznașării, a luminat calea milioane de oameni, pătrunzînd pînă în celule întunecoase ale temnițelor fasciste, unde a dus o lăcărare de febrile și a galvanizat demnitățile umenă a multor deținuți, luminînd cupe din urmă a multor condamnați la moarte.

Prin caracterul ei demn, tonic, prin filozofia luminată pe care o propovădușește, pentru stima și încrederea în om pe care o revarsă, pentru combativitatea și îndrăzneala ei creatoare, literatura sovietică a devenit de mult preteniu credincios și feticic de speranță a sute de milioane de oameni, pe întreaga noastră planetă, îndrumător ferm și înțelept al lumii scriitoricești de pretutindeni.

Nu odată, în întîlnirile mele cu scriitorii sovietici, le-am spus unor vechi prieteni din țara noastră, în birourile acestor lucruri: Nu știu decît să dau seama întotdeauna ce-am însemnat și ce însemna pentru scriitorii de dincolo de hotarele patriei noastre.

Revăd anii grei cuprinși între deceniul al doilea și al treilea al veacului nostru, retrăiesc în minte anul 1920, cu greva generală, retrăiesc anul de cumpănită criză de după primul război mondial, cu dăruirea de toamni și de invalizi, retrăiesc Lupenii, în revăd pe intelctuali nostri, pe cei mai buni dintre intelectuali nostri, în acei ani.

Ne parveneau, greu, pe ascuns și pe căi ocolite, primele cărți sovietice. De fiecare titlu și de fiecare nume se lega un anotimp de speranță: Măiakovski, cu poemul lui înflăcărare, Alexei Tolstoi, cu zguditorul său „Calvar”, Gladkov cu „Cimentul”. Vreau să spun de la început, în deplină sinceritate — și o mărturisesc — om care în acei ani a căutat literatura sovietică cu patima cu care un orb caută lumina — n-am auzit atunci de Pasternak. Mi-au fost prieteni de naștere Vladimir Măiakovski și Alexei Tolstoi, Fedor Gladkov și Vsevolod Ivanov, Marieta Șagrinian și Trenlov, Leonov și Fadeev și încă alții și alții și alii. N-am auzit atunci de Pasternak.

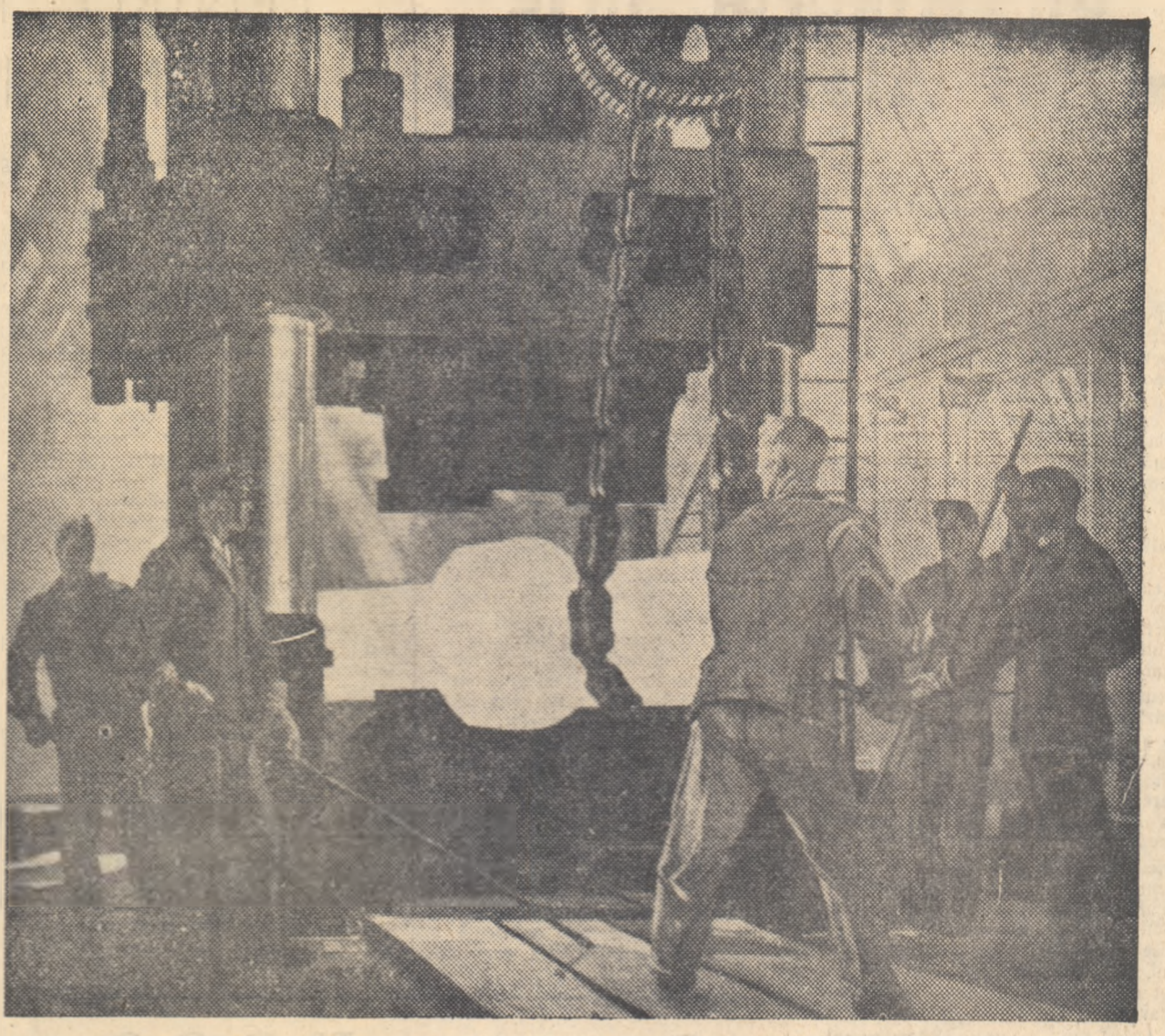
A venit al patrulea deceniu al veacului nostru, cel mai chinut și cel mai grav, fiindcă o serie decenul veniri la putere a fascismului cu ofensiva lui odioasă,

și lată că astăzi se vorbește despre Pasternak.

Alăcărare Pasternak e simplă ca toate afacerile „senzelejone”. Pasternak a scris o carte intitulată „Doctor Jivago”, în care își îngăduie să ponească cuceririi Revoluției și are marele stat sovietic. Confrăii săi au răspuns. Atunci Pasternak a încredințat manuscrisul său unei edituri străine. Cartea a plecat în lume. A fost tradusă în mai multe limbi. De curînd, această carte a fost încununată cu Premiul Nobel.

Sînt de descifrat în această te-nebroasă întîmplare cîteva fapte. Unu. O carte calomnioasă, respinsă în U.R.S.S., este lansată de o editură burgheză și face scandal în țările capitaliste.

Mă întreb, ce e nou în acest fapt? E pentru prima dată cînd maculatură antisovietică e lansată cu surle și tromboane de editurile comerciale, în scopul denigrării Ununii Sovietice? Să fim serioși. Da, patruzeci și unu de ani, toți transfigii, capabili să jînă un creion în mînă, odată ajunși peste granițele Ununii Sovietice, au devenit „scriitorii” peste noapte și maculatură lor a fost decretată, pentru o săptămîna sau pentru o lună, „literatură”. Cine îi mai jînă minte? Să facem un efort de memorie. Nu sînt decît cîțiva ani de cînd un transfig, frîzînd codul penal, a devenit peste noapte Kravcenko, autorul romanului „J'ai choisi la liberté”. Cine-și mai aduce aminte de el astăzi, chiar și în America, unde s-au cheltuit multe sute de mii de doleri pentru lansarea acestei imunde manufacturi? Cine-și mai aduce aminte de Krav-

DEINEKA

Acad. Zaharia Stancu

Scriitorul și viața poporului

În hotărîrile și documentele C.C. al P.C.U.S. s-au definit în mai multe rânduri sarcinile care stau în fața literaturii în cutare sau cutare moment istoric, și totdeauna s-au subliniat marile cerințe ideologice-artistice pe care partidul și poporul le ridică față de artă. Cu toate acestea, mai apar la noi destule lucrări aflate la un nivel ideologic-artistice nu tocmai înalt.

Destinul literar al unora dintre scriitorii noștri s-a format în asemenea chip, încît primele lor cărți întrec cu mult prin conținut și prin expresivitate lucrările lor ulterioare. Aceasta s-a petrecut din cauză că acești scriitori s-au născut de izvoarele vieții, s-au izolat în birourile lor din Moscova, au căutat în contemporaneitate, în speculații abstracte, este firesc că imaginile create de ei au devenit palide, lirice.

Unor i s-au devenit cititorului o lucrare care, într-o măsură mai mare ori mai mică arbitrar, înfășează subiectivitate față poporului; pe de altă parte, se manifestă nu arare tendințe de a se însuși naturalismul, care dăc la omnia, la nepuțință artistică.

O cunoaștere insuficientă de adînc a relațiilor sociale, a vieții poporului, înclinarea de a se închide în propria lume interioară, autundenă necritică față de propriile observații, gânduri sau sentimente și supraevaluarea a celor care sînt capabile să ducă pînă și pe un scriitor de talent la greșeli serioase. Gorki li scria dramaturgului A. N. Afinogenov, expunîndu-i cauzele unui insucces în creație al aceluia: „Dumneata ai nimerit în prizonierii lui Iugust și celui mai grosolan empirism, și ai acordat o prea mare importanță propriei dumitale experiențe”. Această critică e cu atît mai plină de autoritate, cu cît Gorki se referea aici și la propriile sale greșeli, la atitudinea sa sceptică față de puterea proletariului, pe care o manifestase în 1917.

Concluziile subiectiviste ale scriitorilor își au adesea rădăcinile în observații lor empirice. Un caracter subiectivist și empiric similar au avut și lucrările apărute în 1956, în primul rînd în „Novii mir” și în almanahul „Literaturnaia Moskva” și supuse unei critici profunde și principiale în documentul de partid referitor la problemele literaturii și artei. Acestor lucrări le e caracteristică izolarea în universul stărilor subiectiviste, categorice pesimiste, ce acopereau tabloul obiectiv al realității.

La timpul său, marele realist Gogol, subînțind-se în lumea Cichikovilor și Sobakievilor, a știut să vadă poetic drumul acela larg al vieții rușești pe care aleargă neîntrecută troica: patria, Rusia... Pe cîtă vreme în zilele noastre, cînd întregul popor este strîns unit în jurul partidului și construiește comunismul, V. Dudinjev a văzut, pe „drumul care pleacă departe”, nu po-

II
plexa ei dezvoltare revoluționară, sînt înlocuite prin scheme simpliste, prin fraze educatoare. Aici nu există nimic original, nimic gîndit, nimic simțit de scriitor. Aici, dacă ar fi să folosim o expresie a lui Scodrin, nu există nici un fel de prilejuri pentru gîndire”, adică gîndirea cititorului nu se agală de nimeni, nu se oprește la nimic. Judecînd după datele exterioare, s-ar părea că autorul scrie despre timpul nostru. Dar oamenii caracterizați de el, cu toate că pronunță deseori fraze zgornfoase, trăiesc totuși o viață plină de viață, vestedă, dușni, departe de acele mărețe fapte istorice care se petrec în realitate. Necunoștinđu și răspunderea față de popor, lipsit de exigență față de sine, un asemenea scriitor e fără îndoielă nepuținicos și intruchipeze forța și complexitatea caracterului, strălucirea și talentul omului sovietic.

Tendința să spunem că critica noastră acordă prea puțin atenție acestui gen de scrieri indirecte și cenusii, chiar dacă lipsite de neajunsuri ideologice acute. Nu e de mirare că editurile mai tipărese adesea cărți slabe din punct de vedere artistic.

Tezgulinea nesăbînoasă, manifestată în practica artistică, sînt nutrite și de greșelile admise în unele lucrări teoretice. Apar unele opinii în problemele de estetică ce iau prea puțin în considerare orientarea de bază a dezvoltării artei noastre, din o imagine să-ăcîită și îngustă despre problemele artei și literaturii. Aceasta se manifestă înainte de toate în subprețuirea rolului de instrument de cunoaștere al ar-

Centru

Caracterul multilateral al artei

„Literaturnaia Gazeta” din 14 oct. 1956. În rubrica „Tribuna Congresului”, închinată întîmpinării apropriei congres a scriitorilor sovietici, V. Scodrina conștient un vast articol problematic cunoașterii și mai complexă a realității, pe plan artistic.

Totodată, articolul este și un răspuns, de pe o pozitie fermă, la unele defălmări aduse literaturii sovietice de critici burghezi din Occident, care neînțelegînd raportul estetic, susțin că în literatura sovietică realismul socialist nu îngăduie un stil personal al scriitorului.

O rezolvare autentică a problemei raportului stil-metodă, spune autorul, o poate da numai cunoașterea adîncă a literaturii sovietice, în care principiile generale ideologic-artistice sînt determinate de înșăși imensa varietate de stiluri a acestei literaturii.

În concluzie, autorul articolului se ocupă de formula romantică și de oșade-mitele forme convențional-simbolice.

A. Leifvare, repunđu-nu de marxism, își constituie concepția sa revoluționară, afirmînd că realismul socialist romantic se exclude și consideră că arta se poate dezvolta numai dacă romanticismul se substituie realismului socialist. Aceste concepții, avute de V. Scodrina, totodată cu nomenclatura realista socialistă, dar acoperit lor este în special acolo de a îneca arta în mistina modernism-subiectivismului abstract.

Realismul și romanticismul constituie două aspecte ale aceluiași proces de reflectare artistică a realității. Din carelă și din carelă se există între aceste două aspecte, se realizează pe de o parte îmbogățirea conținutului emoțional al realismului, pe de alta cunoașterea reală și precă și vizuiri romantice.

Cel care cercetează atent istoria literară sovietică se convinge că realismul socialist nu înseamnă ruptură cu romanticismul, nu înseamnă ruptură cu cucerirea valoroasă a artei prerivolucionare, sau cu unele realizări pozitive ale artei occidentale contemporane.

Și, eridînd contrastul între uniformitatea dezolantă a poeziei și prozai moderniste occidentale precum și caracterul variat și complex al literaturii sovietice, autorul întreprinde o concluzie exemplificatoare că date din peisajul literar al acesteia.

Nu putem nega, arată V. Scodrina, caracterul convențional al unor imagini artistice, deoarece ar însemna să negăm multe din personajele lui Gorki și Malakovski, să negăm figura intruchipînd imagini scumpe noue, de creație artistică și de creație socială, înseamnă înțelegerea abstracționistă, străină adesea, viziunii vieții.

Formele convenționaliste la artiști sînt necorectele pe care le are o creație în primul, ele au un caracter concret-logic și în al doilea sînt scheme moarte, arbitrare, subiectiviste.

„Reprezentarea concret logică a vieții presupune îmbogățirea și diversificarea mijloacelor de expresie, proprii realismului socialist”.

Închinđu articolului, autorul conștient că structura multilaterală și complexă a literaturii sovietice oferă o excelentă bază de discuții pentru artiști, unde se vor dezvolta problemele fundamentale ale creației și se va urmări desăvîșirea conștința și înțelegerea realității.

Acesta e subiectul unui discurs de la faclura intitulată Deliriu și semnificativ de conștința dramaturg calic Diego Fabbrî. Jucăt de cîntec la Genova, la Teatro Stabile și bucurîndu-se de o distribuție excelentă în frunză căreia figura foarte apropiat actor Renzo Ricci, piesa o fost primită cu răcoală și s-a jucat cu sârlă gnoa — după cum era și firesc.

Fabbrî surde balcoanelor, ridicînd din umeri fața de „nănlăgerea” spectacolului, iar un critic cîntec aruncă prof în ochii lumii declarînd că autorul încearcă „un teatru cu adevărat popular, care trebuie să fie un teatru mai presus de clasă, în care artiștii să se înțeleasă sub semnul problemei și sentimentalismului comuna tuturor oamenilor, nu un teatru de clasă”. Cu alte cuvinte, această piesă încearcă formula unui teatru care să neocunoască nedreptățile sociale, șomajul sau mizeria jăranilor din Italia și în locu lor să pună pe scenă divagății absurde de soiul „delirului” de care pomă neam mai sus.

DELIR
si contra

LI LONG AK

Poetul Li long Ak s-a născut la 23 noiembrie 1914, dintr-o familie de jăranii săraci din orașul coreean Ghen Sen.

Între anii 1934 și 1939 a urmat la Tokio Facultatea de Arte. În acest timp apare primul lui volum de poezii, „Cumpenele” (1937), după care urmează „Casa învechită” (1938).

În toamna anului 1939 poetul se întorcea în țară.

După eliberarea patriei, Li long Ak a intrat în rândurile scriitorilor progresiști, care luptau împotriva imperialismului american și a cîlcii lăsinmaniste. În 1949 e arestat de poliția lăsinmanistă și condamnat la 10 ani închisoare, de unde a ieșit odată cu eliberarea orașului Seul, la 28 iunie 1950 și s-a înrolat în rândurile armatei populare coreene.

Astăzi Li long Ak lucrează ca redactor adjunct la redacția revistei centrale a Ununii Scriitorilor.

De curînd i-a apărut volumul antologie „Poezii alese”.

SOSESC OASPEȚI DRAGI

(Cu prilejul vizitei făcute în R.P.D. Coreeană de delegația guvernamentală și de partid a Republicii Populare Romine — 1956).

Albastru e cerul, albastru ca marea,
Mai verde decît e smaraldul;
Prin ploaia de-argint a luminii, sosi-vor
Dragi oaspeți din țări departate.

Livezile-așteaptă-nvete-n miresme,
Cu crengile grele de roadă...
V-așteaptă Chongjinul, Hichonul, Heungnamul,
Cu coșuri de fabricînd tăbăciții orizontul.

Cîmpia sub care-ngropat-am războiul
Vă-nîmpănă astăzi cu freacății ierbi;
Din holde se-nalță spre vîr melodia
Năvalnică-a muncii: fiți binevenți!

Și flu-nșumat și muntii și codrul
V-așteaptă, dragi oaspeți, fiți binevenți!

De-aci auzi-veți cum vîntul dezmiardă
Depart-e Moldova, domoalele dealuri,
Șuvelul albastru al Dunării, marea
Și muntii și lanul cu bobul rotund.

Iar țara aceasta a noastră înalță
Pădurile toamne de ard ca o țorță,
Cîstînd sărbătoarea poporului care
Primește dragi oaspeți venind de departe.

In rominește de Aurel Ionescu

Cărți rominești în U.R.S.S.

Unul dintre tinerii scriitori romini des tradus în U.R.S.S. este Francisc Munteanu. Acum cîțiva ani li apăruseră într-o antologie două volume de poezii.

Unul dintre tinerii scriitori romini des tradus în U.R.S.S. este Francisc Munteanu. Acum cîțiva ani li apăruseră într-o antologie două volume de poezii.

Unul dintre tinerii scriitori romini des tradus în U.R.S.S. este Francisc Munteanu. Acum cîțiva ani li apăruseră într-o antologie două volume de poezii.

Unul dintre tinerii scriitori romini des tradus în U.R.S.S. este Francisc Munteanu. Acum cîțiva ani li apăruseră într-o antologie două volume de poezii.

Unul dintre tinerii scriitori romini des tradus în U.R.S.S. este Francisc Munteanu. Acum cîțiva ani li apăruseră într-o antologie două volume de poezii.

Director: Acad. ZAHARIA STANCU. Colegiul redacțional: Acad. MIHAI BENIUC, MARCEL BRESLAȘU, EUSEBU CAMILAR, membru corespondent al Academiei R.P.R.; PAUL GEORGEȘCU (redactor-șef); EUGEN JEBELEANU, membru corespondent al Academiei R.P.R.; GEORGE MACOVEȘCU, ION MIHAILĂEANU, V. MINDRA (redactor-șef adjunct); MIHAIL PETROVEANU (redactor-șef adjunct); CICERONE THEODORESCU, ION VITNER.